

וַיְהִי רִיב וּמִדּוֹן יִשָּׂא (חבקוק א ג),

נַעֲנִיתִי לוֹ בָּא (יחזקאל יד ד),

וַיְהִי לֵב לָעַם לַעֲשׂוֹת (נחמיה ג לח),

וַיִּנַּח לוֹ אֱלֹהֵיוּ מִסָּבִיב (דברי הימים ב' כ ל).

את- השרש פנכתב למעלה. ובסגול, והיה ראוי להיות בצירי פדינו. אך מפני שזהו כלל גדול כל את במקף הוא בסגול. שאם היה בצירי לא יכול להיות אחריו ת' נח נראה אחר תנועה גדולה, על פן נתחלף לסגול¹⁵⁷. וכשהוא בלא מקף רק בנגינה יוכל לנוח אחריו הת' מפני שאחר תנועה גדולה שיש בה נגינת טעם יוכל להיות אחריו נח או דגש.

ובמסורה שלשה סגולין בטעם:

את גאון יעקב (תהלים מז ה), (עמוס ו, ח) (נחום ב, ג)

בהצותו | את ארם נהרים (תהלים ס ב),

כי את אשר יאהב ה' יוכיח (משלי ג יב),

ואחד במקף וצירי את-כל-גבה יראה (איוב מא כו).

וכן דין כל מלה זעירא דהינו שאין בה אלא תנועה אחת והיא צירי המקפת למלה שהנגינה באות ראשונה נתהפך הצירי לסגול, כמו:

דק עד דק

157 זה כלל סל"ק. המלים המכפרות במקף נחשבות פניחיה אחת שהטעמתה במלה האחרונה. לכן הכרת את סגורה ואינה מטעמת ומקבלת רק תנועה קטנה. ללא מקף הכרת את מטעמת. במשפט הבא אומר הגאון כי תתכן הכרת סמ"ג. ראה 'דקדוק אליהו' הערות 39 - 42. להלן מביא הגאון חריגים של מקרי סמ"ק ואף של סל"ג.